

troer, at det kan være rigtig nok, at man ikke lader de Mænd, hvoraf den i Lovforslagets § 2 omtalte Myndighed skal bestaae, stifte saa tidt, som der foreslaaet, og at det altsaa kan være nok saa godt, at de vælges paa 6 Aar, som efter Lovforslaget paa 3 Aar. Dernæst troer jeg ogsaa, at det er overflødigt at fastsætte, at de 3 af Commissionens Medlemmer nødvendigvis skulle være Mænd, der ere eller have været i den høiere Administration; man kan vistnok stille dette frit for Regjeringen. Endelig troer jeg — navnlig da jeg antager, at Commissionens Arbejde kun meget sjældent vil blive paakaldt — ikke, at det vil være nødvendigt at give Medlemmerne nogen Løn, og det har været min egen Tanke, at de idetmindste foreløbig skulle være ulønnede. Jeg kan da heller ikke have det Mindste imod Ændringsforslaget under Nr. 3 d. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet under Nr. 3 a., skal jeg derimod tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Den første er den, at jeg maa ansee det for en Forbedring, at der kommer til at staae „Forhold“ istedetfor „Misligheder“, da „Misligheder“ er et Ord, hvormed man dog har meget ondt ved at forbinde noget skarpt og bestemt Begreb. Naar der dernæst i Forslaget er nævnt „Forsømmelighed i sine Embedsgjærringer“, saa kan jeg ikke nægte, at jeg vel finder den Tanke fuldkommen rigtig, at en Embedsmand, som i Virkeligheden har viist sig forsømmelig, og som virkelig bliver affødiget paa Grund af, at han har været forsømmelig, ikke bør have den samme Pension som en veltjent Embedsmand, men at jeg frygter for, at Bestemmelsen, saaledes som Ordet her er benyttet, vil kunne lede til Misbrug. Da vi jo ønske at beholde den Garanti imod Vilkårlighed, som netop skal gives ved hele Forslaget, saa vil jeg nemlig dog gjøre opmærksom paa, at der vel sjældent ikke eksisterer nogen Embedsmand her i Landet, selv den bedst tjente, som ikke maa sige om sig selv, at han en eller anden Gang har været noget forsømmelig; det er næsten umulig at undgaae dette. Men Bestemmelsen vilde selvfølgelig kunne benyttes ved Veiligheder, hvor man vilde Noget ilde, til at affødiget ham paa en Maade, som maatte

være ærefrænkende for ham. Kunde, nemlig i et saadant Tilfælde det Factum konstateres, at der kunde paavises en eller anden eller nogle saa Forsømmelser fra hans Side, saa vilde den i § 2 omhandlede Myndighed ikke kunne undgaae at sige: „Saa, et saadant Factum er tilstede“. Derfor er det, at jeg troer, at det vilde være ønskeligt, om der, ifald Thinget maatte vedtage Ændringsforslaget under Nr. 3 a., til 3die Behandling kunde finde nogen Modification Sted i Udtrykket paa dette Sted. Jeg vil dernæst ogsaa gjøre en Bemærkning med Hensyn til de Ord, der ere brugte i Forslaget, at „han affødiges paa Grund af“. Forsaavidt de ærede Forslagsstillere herved have tilsigtet at faae det fastsat, at den Afgjørelse, som skal finde Sted ved den i § 2 omtalte Commission, først maa finde Sted efter Affødigelsen, saa kan jeg ikke derimod gjøre nogen Indvending. Jeg havde vel tænkt mig og havde affattet Paragraphen derefter, at det ikke skulle være fuldkomment affaaeret, at man undertiden, under ganske særegne Forhold, kunde faae Prøvelsen foretagen ogsaa inden Affødigelsen, men jeg erkjender, at der kan være Udskilligt, som kunde vække Betænkelighed derved, og jeg skal altsaa ikke have Noget imod at gaae ind paa den ændrede Redaction, forsaavidt det derved bliver tydeligt, at det først er, efterat Affødigelsen har fundet Sted, at den omhandlede Prøvelse kommer frem. Derimod vilde jeg gjerne undgaae det Udtryk, at den indtræder, naar han „affødiges paa Grund af“ Forsømmelighed o. s. v., idet det nemlig ofte beroer paa en subjectiv Opfattelse hos vedkommende Minister, som indstiller Sagen til Kongen, hvad der maa siges at være Grunden til Affødigelsen. Dette Udtryk har derfor været en Anstødssteen i de hidtilværende Bestemmelser, og jeg troer, at det er et Fortrin, som Redactionen af § 2 i det nuværende Lovforslag har, og som ogsaa det Lovforslag havde, der blev forelagt i forrige Samling, at man ikke beraaber sig paa Affødigelsesgrunden, men paa Skylden, saa at Tilfældet indtræder, naar han har været forsømmelig, eller naar han har gjort sig skyldig i et saadant Forhold som det betegnede. De Herrer ville imidlertid see, at vi vistnok over-